

1ste Kredts (Behmann), om, at denne Paragraph skal udgaae. Jeg er her ikke i det Tilfælde, som jeg var i med Hensyn til Uendringssforslaget under Nr. 1 til § 7, at jeg kan sige, at det bringer Lovforslaget tilbage i den Tilstand, hvori det oprindeligt blev forelagt af Regjeringen; thi, skjøndt dette i en vis formel Henseende er rigtigt, idet nemlig Regjeringen ikke har forelagt § 12, saaledes som den foreligger, saa vil dog dens Udstemning nu have en anden Betydning end Udstemningen af § 7, og jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende ikke erkjender og ikke kan erkjende, at det er overeensstemmende med rigtige constitutionelle Grundsætninger, at ethvert Forhold mellem Embedsmændene og Regjeringen skal kunne henvises til Domstolene. Jeg erkjender ganske sikkert, at der er visse Bestemmelser i ethvert Lønningsforhold, som have megen Tighed med en Contract, og som derfor, naar dette ikke ligefrem er betaget de vedkommende Embedsmænd, passende kunne gøres til Gjenstand for Afgjørelse ved Domstolene; men paa den anden Side tillader jeg mig at mene, hvad jeg ogsaa udtalte forrige Gang, at disse Spørgsmaal, naar Forholdene ere endelig ordnede ved Lønningsloven, ville være saa sjældne, at det af den Grund neppe vil være nødvendigt at give denne Bestemmelse. Naar jeg skal udtale mig derom, vil jeg sige, at jeg foretrækker og anseer det for at være stemmende med Forholdets Natur, at disse Spørgsmaal afgjøres ved en særlig Domstol, ved en Domstol, der kan tage alle de Forhold i Betragtning, som bør tages i Betragtning, naar der er Spørgsmaal om at domme Administrationens Embedsmænd og deres Dverordnede imellem. Det er navnlig Conseqventerne, som jeg her frygter, og jeg vil i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at Lønningssatserne jo ikke ere det eneste Forhold, der kan siges at have en vis contractlig Natur, men at der er et andet Forhold, som ligesaa meget kan siges at have det, og det er Spørgsmaalet om Embedsforretningernes Omfang. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke paa nogen Maade taale, at Domstolene skulde kunne have nogen afgjørende Mening om, i hvilket Omfang Embedsmændene ere pligtige til at adlyde de

Befalinger, som blive dem givne. Dette er paa ingen Maade grebet ud af Luffen; det er min Erfaring, at der, om det end ikke er kommet frem i skarpe Udtryk, dog eksisterer en vis Tvivl hos Embedsstanden, som vistnok det ærede Medlem, til hvem jeg her taler, ogsaa i sin Tid har havt Leilighed til at see, en Tvivl om, hvorvidt en Embedsmand er forpligtet til ubetinget at boie sig for de Ordre, han faaer med Hensyn til det, som ifølge hans Embede paaligger ham; — med Hensyn til Stempelpapirsoppebørsler. Jeg troer ikke, at der er Spørgsmaal om at ville forfordere nogen Embedsmand ved den Maade, som her er bragt i Forslag. Det er vel sandt, at der, om man saa vil, mangler en Instans for Finantsministeriets Embedsmænd; men den hidtilværende Form har været den, at Finantsministeren har været saa at sige ene om det, og han vil jo virkelig ogsaa for Fremtiden blive den, hvis Botum i Reglen vil have størst Betydning ved Afgjørelsen af disse Sager. Jeg erkjender, at det er en Feil, som burde have været rettet i Lovforslaget; men jeg kan ikke see, at den er af den Betydning, at det derfor er nødvendigt at forandre Paragraphen. — Hvad det under Nr. 4 nævnte Forslag angaaer, er det min Dverbevisning, at det er overflødigt. Jeg troer ikke, det kan antages, at det skulde have været denne Lovs Mening, der handler om Lønningsforholdene, at forandre den Afgang, som Administrationens Dverste have havt til at kunne bringe et Spørgsmaal ind for Domstolene, og jeg kan heller ikke skjønne rettere, end at de Ord, der ere brugte i § 12, saaledes som den foreligger, bestemt modfige en saadan Antagelse; thi Paragraphen siger alene: „uden at de“ — det er Embedsmændene — „kunne gjøre Spørgsmaalet til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse,“ hvorefter den aldeles Intet siger om, at dens Hensigt skulde være at berøve Ministrene Ret til at bringe saadanne Spørgsmaal frem for Domstolene, naar de maatte finde, at de ifølge samtlige Omstændigheder egnede sig dertil. — Der staaer endnu tilbage for mig at omtale det Spørgsmaal, som er blevet fremdraget af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer). Jeg troer ikke, at han har Ret i den